

mitud kui weskihooone seisus alles. Oh, ei wöi mina mite seda ülesräädida, mis mu süda tundis, kui ma oma fallist ema nägin käed ringgutades ja haledaste nuttes tuleasemel seiswa, ija seisus tema körwas ja manitses uskliku sõnaga, et ei pidand meelete äraheitma, sest kui Jumal meile midagi furwastust ehk häda saabab, meil õigust ei ole nuriseda ja küsida, mispärasd se nönda on sündinud, waid tasase ja alandliku südamega peame wostuwöötma, mis tema nöu meile soovib.

Meie hüürisime omale naabremajas toakast, isa hakkas Jumala nimel jälle wesfiteenistust tallitama, aga ema jäi selle suure ehmatuse järel pödema, lõhis ajuti palju, lõppes isa enam ära ja lihawöötme hommiku heitis hingge. Jumal andku talle rahu- list hinggamist mulla sees! Pärasd tema mahamatmist tuleb kord wana Kristohwo Pühler meie juure. Mu isa meelepärasd tema foguni ei olnud, sest ta oli üks kerge inimene, ehk kül hallid hiuksed juba peas, ommeti kastis mahaistuda ja kulas tahtmist järele. „Jah, waadage, kulla naaber,”

ütlus wanamees, „ma tulen nende 600 rubla pärasd, mis teie minu käest laenuks olete wötnud, katsuge, et teie seda raha kustkilt poolt koku saatet, mul teda waja on, ei wöi faune mine vodata.“ Isa ajas silmad pärani, ütlus: „No nüüd! Eks ma neid ei ole juba teie käte maksnud wiimse kopikani?“

„Jah, vastas wana petis, „siis peab teil minu poolest mäksu pärasd tunnistuse kiri olema, sest waadage, siin on se wöla-kiri, mis teie müsse vlete annud.“

Minu isa ütlus tunnistusefirja ärafautanud selle suure önnetusega, mis läbi oma majast ja aidast ja kõigest oma warast ilma jäi, nimetas wana Kristohwile wiimist sõna, mis nemad isekeskis oliwad kõnelend, kui raha sai maksetud, tuletas tema meeles, mis ta sel forral ärafadunud wöla kirjast oli rääkinud, aga Kristohwo salgas kõik ära, ei teinud ennast midagi sest aejast teadwa, ja ehk kül kadund isa oli tasase waimuga mees, lõppes ommeti ta kannatamine otsa ja tema saatis häbemata petjat waliu sõnadega miinema. Aga se ei tahtnud felmitööd poolele